Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 292 020 van 17 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS**
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 30 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 1 december 2018, diende op 16 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 21 mei 2019 nam de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijkheid daar verzoeker werd geacht de internationale bescherming te genieten in Duitsland. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad (RvV 21 mei 2019, nr. X).

1.3. Op 13 november 2020 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 2 augustus 2021 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 3

november 2021 ingetrokken en het beroep tegen deze beslissing werd verworpen (RvV 3 december 2021, nr. 264 871).

1.5. Op 30 maart 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 30 maart 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"*Asielaanvraag: 13/11/2020*
Overdracht CGVS: 25/11/2020

U werd op 21 januari 2021 van 14u05 tot 18u00 en op 12 maart 2021 van 08u38 tot 12u15 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), telkens bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud was meester FRÈRE, Margaux loco meester VANDERHEIDEN, Laurien gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud was uw advocaat, meester VANDERHEIDEN, Laurien gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Op 16 januari 2019 diende u in België uw eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben, van Tadzjiek origine te zijn, geboren in het dorp Bar Khazi, Khanabad district, Kunduz provincie, maar u groeide op in Pakistan. Eind 2012 of begin 2013 keerde u terug naar Afghanistan. U ging in het dorp Nagrisufi wonen gelegen in het district Chardara van de provincie Kunduz. U kende problemen in uw regio met het dorpshoofd G.J. U werd door hem lastig gevallen omdat u tatoeages hebt. U werd door de zoon van G.J. geslagen en vast gehouden in een stal. U kon ontsnappen en u keerde terug naar huis. Daarna verslechterde de veiligheidssituatie in uw regio. Eind 2015, onmiddellijk na de val van Kunduz, verliet u Afghanistan. U was 36 dagen onderweg. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Kroatië en Oostenrijk naar Duitsland. Op 6 januari 2016 kwam u aan in Duitsland. Uw vingerafdrukken werden in Duitsland genomen en geregistreerd op 10 januari 2016. U diende een verzoek om internationale bescherming in bij de Duitse autoriteiten. U verklaarde in België dat uw verzoek in Duitsland een eerste keer geweigerd werd in 2017 en een tweede keer in 2018. In februari of maart 2018 kreeg u documenten van de Duitse autoriteiten waarin stond dat u het land diende te verlaten. Op 13 december 2018 om 5 uur 's ochtends trachtte de Duitse politie u te arresteren met het oog op uw repatriëring naar Afghanistan. Twee politievoertuigen parkeerden voor het gebouw waar u woonde. Politieagenten klopten aan uw deur van uw kamer, die op de eerste verdieping gelegen was, u hield zich stil en deed de deur niet open. Toen de politieagenten terug naar beneden gingen – u vermoedde om materiaal te gaan halen om uw deur open te breken – zag u een kans om te ontsnappen. U ging binnen in de kamer van een vriend die in hetzelfde gebouw woonde. U begaf u via zijn terras naar het dak van een garage. U sprong naar beneden en u kon via een weg die achter het gebouw lag ontkomen. Diezelfde dag rond 2 uur 's middags kwam de politie terug. Ze vroegen aan uw vriend waar u was. U keerde niet meer terug naar uw woonplaats en reisde onmiddellijk door naar België. Daarna, u wist niet meer wanneer, kwam de politie nog een of twee keer terug om u te zoeken. Op 14 december 2018 kwam u aan in België en op 16 januari 2019 werd uw verzoek om internationale bescherming geregistreerd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u een kopie neer van een bevel om het Duitse grondgebied te verlaten opgesteld op 12 februari 2018.

Het Commissariaat-generaal nam op 21 mei 2019 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw verzoek wegens internationale bescherming in een andere EU-lidstaat. U ging in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) die deze beslissing bevestigde en uw beroep verwierp.

U diende in België een tweede verzoek om internationale bescherming in op 13 november 2020. Op 7 december 2020 werd uw tweede verzoek ontvankelijk verklaart omdat er werd vastgesteld dat u effectief geen status bleek te hebben in Duitsland. Over uw problemen in Afghanistan verklaarde u tijdens uw tweede verzoek dat uw oudere broer als tolk werkte voor de Amerikanen in Throkam op het moment dat jullie, na jullie lang verblijf in Pakistan, in Nagrisufi dorp in Chardara district, Kunduz provincie woonde. Uw broer werd benaderd door Malik G.J., het dorpshoofd van Nagrisufi die banden had met zowel de lokale politie als de taliban. Malik G.J. vroeg uw broer om informatie van de Amerikanen door te geven, maar uw broer werkte niet mee. Uiteindelijk werd uw broer onderweg van Thorkam naar Nagirisufi door de taliban opgepakt en doodgeschoten. U ging met uw vader naar de plaats van het lichaam van uw broer.

Enkele maanden na de dood van uw broer werd uw vader bij Malik G.J. geroepen waar uw vader werd aangemaand om u te laten werken voor de Amerikanen zodat u informatie kon doorspelen aan de mannen van malik G.J. Indien uw vader u die opdracht niet zou laten uitvoeren zou u hetzelfde lot als uw broer te wachten staan. Een maand later kwamen de mannen van malik G.J. opnieuw naar uw huis om te vragen of er een beslissing was genomen. Uw vader zei dat u nog zo jong was en dat hij meer tijd nodig had om na te denken, malik G.J. maakte duidelijk dat ze jullie niet zouden laten wegvluchten en dat ze jullie in het oog zouden houden. Nog eens een maand later sprak uw vader met een smokkelaar die u in het dorp kwam ophalen om de regio te verlaten.

Ter staving van uw huidige verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: kaart van uw broer 'U.S Embassy Border Management Task Force', kaart van uw broer 'ACCL International, certificaat van appreciatie 2011 van uw broer, certificaat van appreciatie 2010 van uw broer, kaart 'FOB Torkham' van uw broer, certificaat van appreciatie van de 'border management task force' van 2011 van uw broer, aanbevelingsbrief van uw broer van 2011, certificaat van appreciatie van de 'border management task force' van 2010 van uw broer, aanbevelingsbrief van uw broer van 2010, uw taskara, verschillende foto's en het UNHCR vrijwillige repatriatie formulier. Al deze documenten werden in de vorm van een kopie neergelegd.

Op 2 augustus 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus waartegen u beroep aantekende bij de RvV. Op 29 oktober 2021 diende het CGVS een voorstel tot intrekking van de bestreden beslissing.

Sinds uw laatste persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 12 maart 2021 legde u geen nieuwe stukken neer en / of legde u geen nieuwe verklaringen af.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

U verklaarde dat u in Afghanistan gedwongen werd door malik G.J., het dorpshoofd met banden met de taliban, te helpen. Indien u zou weigeren zou uw leven in gevaar zijn.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan

internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw twee persoonlijk onderhouden uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (NPO I, p. 2, 12 en NPO II, p. 1), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er wordt immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan vlak voor uw vertrek. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u de jaren voor uw vertrek in Chardara district, Kunduz provincie woonde. Hoewel u slechts een beperkte periode in Chardara gewoond zou hebben is uw kennis over de regio en uw verklaringen over uw dagdagelijkse leven aldaar te beperkt om aan te nemen dat u effectief in de regio verbleef.

Om te beginnen is het, gezien de Afghaanse context, eigenaardig dat u met het gezin naar Nagrisufi, Chardara verhuisde zonder een band te hebben met het dorp noch met het district. U gaf dan wel aan dat het huis eigendom was van uw vader en dat er een vriend was van uw vader bij aankomst in het dorp, maar verder had u er geen familie of netwerk (NPO I, p. 5 en NPO II, p. 3). U had echter wel familie in Baghlan, u bent zelfs al sinds uw kindertijd beloofd aan uw nicht die in Baghlan woont (NPO, p. 10). Baghlan is een provincie die grenst aan Chardara district en de veiligheidssituatie in Baghlan was in de periode dat uw familie zich terug in Afghanistan vestigde gunstiger dan de veiligheidssituatie in Kunduz provincie op dat moment. Waarom uw vader er alsnog voor koos zich terug te vestigen in Nagrisufi, Chardarah in plaats van in Baghlan bij uw familie wist u niet (NPO I, p. 6). U bleef erop terug komen dat uw vader een huis had in Nagrisufi, maar over de aankoop en de reden van op die plek een huis te kopen kon u ook niet uitweiden (NPO I, p. 6 en NPO II, p. 3).

Over uw dagelijks leven in Chardara bleef u oppervlakkig. U liet weten dat u voornamelijk thuis bleef of naar de moskee ging om te bidden (NPO I, p. 8). Het is dan ook eerder merkwaardig dat een 15-jarige jongeman quasi nooit naar buiten zou komen, er werd u gevraagd om uw dag concreet te omschrijven.

Bij die omschrijving van uw dagdagelijkse leven bleef u wederom beperkt, u had het over naar de moskee gaan om te bidden, het verzorgen van en spelen in de tuin, het feit dat u uw moeder hielp met koken en u overliep de moment waarop jullie aten. Na aandringen om meer gedetailleerd te vertellen over wat u thuis deed, daar u zo vaak thuis was, kon u enkel toevoegen dat u uw jongere broer wel eens hielp bij het douchen en de Koran op zei thuis (NPO I, p. 7). Aangezien u voor zo een drie jaar ofwel thuis was ofwel in de moskee is het vreemd dat u niet meer gedetailleerde en doorleefde verklaringen kon afleggen over wat u precies deed in huis gedurende die jaren. Dit gebrek aan doorleefde verklaringen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid omtrent het door u voorgestelde leven de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan. Uw advocaat stelt in zijn verzoekschrift dat u 15 jaar was op het moment dat u in Afghanistan woonde en niet vaak buiten kwam uit angst voor een ontvoering als bacha bazi en omwille van de algemene veiligheidssituatie. Van een 15-jarige kan wel degelijk meer diepgang verwacht worden wanneer er gevraagd wordt over zijn dagelijkse leven en bovendien was u op het moment van de persoonlijk onderhouden op het CGVS d.d. 21 januari en 12 maart 2021 24 jaar. Ook van een 24-jarige kan er verwacht worden op duidelijke en doorleefde manier te vertellen over zijn leven van toen hij 15 jaar was. Zoals hieronder verder uiteengezet wordt is ook het argument dat u niet naar buiten kwam uit angst ontvoert te worden als bacha bazi niet aannemelijk gezien uw kennis hierover ondermaats is.

Andere verklaringen omtrent uw dagelijkse leven deden ook zeer de wenkbrauwen fronsen. Zo zouden er volgens u jongeren van alle leeftijden op de madrassa gezeten hebben, van 8 tot 25 jaar (NPO II, p. 5). U zag er echter geen graten in dat er ook een stuk of zes jongens tussen de 15-25 jaar, op arbeidsgeschikte leeftijd dus, naar de Koran lessen kwamen. U gaf daarover aan dat er na de Koran ook andere religieuze boeken geleerd kunnen worden (NPO II, p. 6). Uiteindelijk werd u er expliciet mee geconfronteerd dat het weinig plausibel is dat er zoveel oudere jongeren nog naar de madrassa kwamen, maar u bleef eraan vasthouden dat ze andere religieuze boeken kwamen leren met als doel om eventueel qari te worden (NPO II, p. 15). Hoewel er inderdaad mannen zijn die na de basis Koran lessen verder studeren met als doel om qari te worden, is het niet geloofwaardig dat er in een gewone dorpsmadrassa zoveel oudere jongens zaten die reeds ingezet zouden kunnen worden als werkkrachten. Doorgaans studeren de jongens die qari willen worden aan madrassa 's in meer stedelijke gebieden waar jongens van verschillende dorpen samen komen. Uw merkwaardige verklaringen hieromtrent doen wederom vragen reizen over de door u vooropgestelde woonplaats in Afghanistan voor uw vertrek.

De voornaamste reden die u opgaf waarom u niet naar buiten mocht gaan en dus weinig info over uw regio had, buiten de algemene veiligheidssituatie, wat het feit dat uw vader bang was dat iemand jullie zou meenemen als bacha bazi (NPO I, p. 16). Uw kennis over de gebruiken omtrent bacha bazi lieten echter zeer te wensen over. Zo zou er volgens u zelfs in de madrassa angst heersen dat kinderen meegenomen zouden worden als bacha bazi. Om die reden zou er namelijk gevraagd worden om per leeftijd te gaan zitten en werden de kinderen door hun vaders gebracht zodat ze konden zien waar precies hun kinderen zaten (NPO II, p. 5). Er werd u dan ook gevraagd of er effectief gevreesd werd dat kinderen zelfs in de madrassa niet veilig zouden zijn en u beaamde dat niemand vertrouwd kon worden, zelfs niet de qari, mullah of eender wie omdat jongens van de moskee, madrassa, straat of eender waar meegenomen werden (NPO II, p. 5). Hoewel het CGVS op de hoogte is van de problematiek omtrent bacha bazi (zie administratief dossier) en het feit dat dit ook in uw regio van Afghanistan voorkwam, is het alsnog weinig geloofwaardig dat mensen zo ontzettend argwanend zouden zijn in die mate dat ze zelfs hun kinderen niet met een gerust hart naar de madrassa konden sturen. Indien deze vrees effectief zo sterk aanwezig zou zijn, dan zouden kinderen logischerwijze niet eens naar de madrassa gestuurd worden. Er dient tevens opgemerkt te worden dat u geen concrete informatie kon geven van jongens die effectief als bacha bazi werden meegenomen. U zou het nooit gezien hebben, maar wel gehoord. Over wat u dan precies hoorde bleef u wederom oppervlakkig. U verwees nogmaals naar het feit dat u hoorde dat kinderen vermist werden en dat ze door arbakis of taliban werden meegenomen. Deze kinderen zouden door pedofiele mannen misbruikt worden (NPO II, p. 6). Een voorbeeld kon u echter niet geven omdat het al enkele jaren geleden was, maar u bleef er wel bij dat het regelmatig gebeurde en dat u vaak gehoord zou hebben dat kinderen via de moskee omgeroepen werden als vermist persoon en met de vraag of iemand meer wist omtrent die verdwijningen (NPO II, p. 6 en 9). Desondanks kon u geen enkele naam geven van een vermiste jongen. Er werd u ook gevraagd naar enkele praktijken rond de bachi bazi en hun rekrutering, maar ook hierover kon u geen tevredenstellend antwoord geven. U bleek er namelijk niet van op de hoogte te zijn dat ouders ook wel eens geld ontvingen om hun kind op te geven of dat vaak armere jongens in deze omstandigheden terechtkwamen (NPO II, p. 8). Noch bleek u op de hoogte dat doorgaans baardloze jongens werden meegenomen en dat als gevolg daarvan jongens wel eens hun baard lieten staan om minder snel slachtoffer te vallen als bacha bazi (NPO II, p. 8). Gezien uw leeftijd, 15 jaar, is het opmerkelijk dat u niet kon aangeven dat jongens die een baard konden laten staan dit wel eens deden ter bescherming. Uw verklaringen over het gebruik van bacha bazi konden alles behalve

overtuigen en verantwoorden dus niet waarom uw kennis over de regio zo gering is na er drie jaar gewoond te hebben. Dat u zo weinig correcte informatie kon geven over het gebruik van bacha bazi doet verder ook vermoeden dat u niet in een regio verbleef waar dit effectief een probleem was terwijl uit onze informatie blijkt dat in Kunduz deze praktijken wel degelijk voorkwamen in de periode dat u er verbleef en er dus van een 15-jarige redelijker wijs verwacht kan worden dat hij beter op de hoogte was hiervan. Het feit dat uw verklaringen zowel vaag en oppervlakkig bleven als gewoonweg incorrect doet niet enkel afbreuk aan uw verantwoording voor zo weinig over de regio te weten maar doet ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde regio van herkomst voor uw vlucht.

Verder is uw kennis omtrent lokale gebeurtenissen en gebruiken van het district Chardara te gering om aan te nemen dat u er verbleef van begin 2013 tot eind 2015. Zo bleek u niet op de hoogte te zijn van het feit dat de lokale politie in uw regio doorgaans harder optrad ten aan zien van Pashtoun in vergelijking met andere etniciteiten (NPO I, p. 17 en NPO II, p. 8). De lokale politie, doorgaans niet-Pashtoun in uw district, zou er namelijk vanuit gaan dat Pashtoun de taliban zouden bijstaan en daarom argwaan koesteren tegen mensen van deze etnie. In de periode dat u in Chardara verbleef was er ook een grote protestactie van studenten omdat de dode lichamen nabij uw district werden teruggevonden. De snelweg van Kunduz naar Baghlan werd geblokkeerd tijdens die protestactie. Aangezien dit een grote protestactie was en dat de aanleiding hiervan ook in uw district plaatsvond is het eigenaardig dat u helemaal niets hoorde van deze demonstratie en er dus niets over kon vertellen (NPO I, p. 18 en NPO II, p. 8). Ook over de dood van een jong meisje en haar buurjongen die omkwamen door een verdwaalde raket die op een huis insloeg wist u niets (NPO I, p. 18). Er werd u gevraagd om zelf over enkele veiligheidsincidenten te vertellen waarbij u het had over een incident dat plaatsvond voordat u in de regio kwam en over een ander incident dat niet werd teruggevonden (NPO I, p. 18). U deed tevens twijfel ontstaan over het feit of u überhaupt wel ooit in Afghanistan heeft gewoond daar u nog nooit van de term 'ushr' hoorde. Eens er u werd uitgelegd wat 'ushr' kan inhouden gaf u wel aan dat er eten gebracht moesten worden naar de moskee voor de taliban (NPO I, p. 17). Het feit dat u nooit eerder hoorde van de benaming 'ushr' is echter verbazingwekkend daar het een zeer gekend fenomeen is doorheen Afghanistan, zeker in gebieden waar de taliban actief is. Dat u van geen enkele van de gevraagde gebeurtenissen of gebruiken op de hoogte was ondergraaft uw beweerde recente herkomst uit het Chardara district.

Ten slotte kon ook uw kennis over plaatselijk bekende personen niet overtuigen. U kon dan wel enkele namen van taliban uit uw eigen opzeggen, maar u kon er geen extra informatie over geven en de namen die u gevraagd werden kende u ook niet (NPO I, p. 18 en NPO II, p. 7). Zo wist u niet wie Qari A. of Mulavi A.S. waren, nochtans beide zeer hooggeplaatste taliban in uw district. Over G.M. kon u dan wel zeggen dat hij 'chef van het district' was, maar u kon niet preciseren dat hij de chef van de politie van het district was en u kon ook geen andere informatie over hem geven. Verder bleek uw kennis over de districtshoofden die aangesteld werden in de tijd dat u in Chardara verbleef beperkt. A.M.A., districtshoofd op het moment dat u toekwam in het district, kende u niet. Wanneer er u gevraagd was wie het districtshoofd was op het moment dat u de regio verliet gaf u verkeerdelijk de naam 'Allah M., daar op dat moment A.T. het hoofd van het district was. Later werd u ook gevraagd of u ooit van A.T. hoorde, maar u gaf aan deze persoon niet te kennen. In de Afghaanse context waarbij de veiligheidssituatie vaak precair is en men dus van autoriteitsfiguren, in hun dorp, district of provincie, afhankelijk zijn is het weinig aannemelijk dat u helemaal niets wist over uw de districtshoofden, politiechefs en hooggeplaatste taliban. Bijgevolg werd er verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verblijf in het dorp Nagrisufi, district Chardara, tot vlak voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan. Uw advocaat verwees wederom naar uw leeftijd ten tijde van uw verblijf in Afghanistan. Opnieuw dient er opgemerkt te werden dat een 15-jarige jonge mannen geen onwetende wezens zijn, maar wel degelijk kennis over hun omgeving kunnen vergaren en onthouden. Dit is zeker het geval in een Afghaanse context waar bovenvermelde informatie zeer relevant is. De door u ingeroepen vermeende problemen verklaren niet waarom u niet over dit soort informatie zou beschikken. Zoals verder besproken komt er ook geen geloof toe aan uw asielrelaas.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat u ook over de huidige locatie van uw ouders geen consistente verklaringen kon afleggen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 21 januari 2021 gaf u aan dat uw ouders in Emamsaheb verbleven (NPO I, p. 9). Op het volgende gesprek, op 12 maart 2021, gaf u echter aan dat uw ouders in Dasht-e-Archi district verbleven in een huurhuis (NPO II, p. 4). U gaf nochtans aan dat uw ouders sinds uw vertrek slechts twee keer waren verhuisd: een keer terug naar Pakistan en daarna van Pakistan naar Dasht-e-Archi (NPO II, p. 4). U werd uiteindelijk geconfronteerd met de verschillende verblijfplaatsen die u voor uw ouders opgaf en zei dat ze naar verschillende plaatsen gingen en telkens logeerden in de huizen die ze onderhouden (NPO II, p. 15). U zei dat het te moeilijk was om telkens te vragen waar uw ouders op dat moment verbleven en dat u vernam dat ze naar verschillende plaatsten verhuisden (NPO II, p. 15). Wederom bleek u niet in staat een eerlijk antwoord te

geven. U werd namelijk expliciet gevraagd om al de plaatsten te geven waarnaar ze zijn verhuisd sinds uw vertrek, waarop u zei dat ze een keer naar Pakistan gingen en dan terugkeerde naar Dasht-e-Archi (NPO II, p. 5). Indien u niet wist hoe vaak en naar waar ze waren verhuisd kon u dat op dat moment al zeggen en moest u niet wachten tot u ermee geconfronteerd werd om te zeggen dat u het eigenlijk niet weet. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en de kennis van Kunduz provincie. Uw advocaat wijst in zijn verzoekschrift naar het weinige contact dat u met uw ouders zou hebben, de frequentie van contactmomenten zijn geen reden om inconsistent te zijn over de verblijfplaatsen van uw ouders.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststelling maakte u niet aannemelijk daadwerkelijk van begin 2013 tot eind 2015 gewoond te hebben in het district Chardara gelegen in de provincie Kunduz. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van recente herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Chardara heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

De ongeloofwaardigheid van het door u opgehangen asielrelaas wordt bovendien versterkt door de onderstaande vaststellingen.

Zo moet er omtrent uw relaas vooreerst worden opgemerkt dat er enorme discrepanties werden vastgesteld tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het CGVS. Naar aanleiding van uw eerste verzoek in België verklaarde u namelijk bij de DVZ dat u problemen had met malik G.J. omwille van de tattoos dat u had en u zou door zijn zoon 36 dagen zijn vastgehouden in een stal. Nadat u kon ontsnappen keerde u naar huis en even later verliet u de regio wegens de onveilige situatie (DVZ 1e verzoek, vragenlijst, 18 maart 2019). Naar aanleiding van uw tweede verzoek verklaarde u dat uw problemen nog steeds dezelfde zijn als bij uw vorige aanvraag (DVZ 2e verzoek, verklaring volgend verzoek, 24 november 2020). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de kantoren van het CGVS op 12 maart 2021, naar aanleiding van uw tweede verzoek, repte u echter met geen woord over de problemen die u gehad zou hebben omwille van uw tattoos en het feit dat u 36 dagen vastgehouden zou zijn geweest. U vertelde wel dat uw problemen met malik G.J. te maken hadden, maar u verwees daarbij naar de problemen van uw broer en zijn dood en het feit dat u hetzelfde lot te wachten zou staan indien u de opdracht niet zou uitvoeren (NPO II, p. 11). Er werd u expliciet gevraagd of u zelf rechtstreeks een gesprek heeft gehad met de malik, zijn leden of familieleden, maar u zei van niet en u vertelde dus niets over het feit dat u problemen gehad zou hebben met de zoon van malik G.J. en door hem werd vastgehouden (NPO II, p. 13). Er werd u tevens gevraagd of u problemen had door uw kledij of andere uiterlijke kenmerken met dorpelingen. Daarop zei u dat u gewoon wat aandacht trok met uw broeken, maar dat het verder geen probleem was (NPO II, P. 15). Tijdens uw persoonlijk onderhoud naar aanleiding van uw tweede verzoek zei u met andere woorden helemaal niets over het feit dat u problemen gehad zou hebben in het dorp omdat u tattoos had. U werd dan ook geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen over uw vluchtredenen enorm afweken van elkaar en u kreeg de kans om de verschillen toe te lichten waarop u zei dat u de waarheid vertelde, maar dat u al vijf jaar geleden vertrok uit Afghanistan en dus wel een aantal dingen vergat (NPO II, p. 16). Het feit dat u al een lange periode geleden uw land verliet doet niets af aan het feit dat u naar aanleiding van uw eerste verzoek in België een compleet andere vluchtreden opgaf dan tijdens uw persoonlijk onderhoud op de kantoren van het CGVS in het kader van uw tweede verzoek. De vastgestelde verschillen in uw verklaringen zijn van die omvang dat de geloofwaardigheid van uw redenen om te vluchten compleet ongeloofwaardig zijn.

Verder werden er nog niet te miskennen discrepanties vastgesteld tussen uw verklaringen van uw eerste persoonlijk onderhoud op 21 januari 2021 en uw tweede persoonlijk onderhoud op 12 maart 2021. Zo vertelde u de eerste keer dat er mensen naar uw huis kwamen met de melding dat uw broer was overleden en dat indien jullie het lichaam wouden jullie daarvoor naar Doubandi moesten gaan (NPO I, p. 10). Bij het volgende persoonlijk onderhoud verklaarde u tijdens uw vrij relaas echter dat het lichaam van uw broer door leden van malik G.J. met een pick-up truck naar huis werd gebracht en dat er mensen naar jullie huis kwamen met de vraag of jullie die persoon kende. U zou samen met enkele andere gaan kijken zijn en zagen dat het uw broer was. U herhaalde dat de leden van de malik het lichaam hadden gebracht (NPO II, p. 13). Ook met deze discrepantie werd u geconfronteerd, dit keer gaf u dan weer aan dat u het lichaam van uw broer ging ophalen in Doubandi en deed u uw eerdere verklaringen van die dag af als iets wat u niet gezegd zou hebben (NPO II, p. 15). Omdat u tijdens het tweede gesprek eerst wel degelijk zei dat het de leden van de malik waren die het lichaam naar huis brachten en dit zelfs nog eens herhaalde, kan er

geen waarde gehecht worden aan de latere rechtzetting, na de confrontatie. Deze afwijkende verklaringen zorgen ervoor dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondergraven werd.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Chardara gelegen in de provincie Kunduz. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Chardara heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Om te beginnen legde u enkel kopijen voor en geen originele documenten, een kopie is dan ook gemakkelijk om te vervalsen. Verder legde u verschillende documenten neer van uw broer (kaart 'U.S Embassy Border Management Task Force', kaart 'ACCL International, certificaat van appreciatie 2011, certificaat van appreciatie 2010, kaart 'FOB Torkham', certificaat van appreciatie van de 'border management task force' van 2011, aanbevelingsbrief van 2011, certificaat van appreciatie van de 'border management task force' van 2010, aanbevelingsbrief van 2010) gelet op de manipuleerbaarheid (zie uw administratief dossier) daarvan en het feit dat er niet nagegaan kan worden dat deze daadwerkelijk van uw broer zijn kan de herkomst daarvan niet worden nagegaan. Bij de uitgave van taskara's vindt er ook veel fraude plaats en deze zijn makkelijk te vervalsen waardoor het kopie van uw taskara uw herkomst of problemen niet verder kan aantonen. De foto's die u neerlegde kunnen evengoed overal afkomstig van zijn waardoor ze de beslissing niet kunnen wijzigen. Tot slot legde u ook het formulier van UNHCR neer omtrent vrijwillige repatriatie, opnieuw werd hiervan geen originele versie van voorgelegd en staat er hierop geen concrete datum van terugkomst. Om enige bewijskracht aan een document te ontlenen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Geen van de door u neergelegde documenten kunnen uw problemen met malik G.J. en de taliban of uw verblijfplaats voor uw vlucht aantonen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 21 maart 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/

easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/ PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon

in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.
Hoewel u geen consistente verklaringen aflegde over de verblijfplaats van uw ouders bleek dat ze nog in Afghanistan zouden verblijven en u dus over een netwerk beschikt in Afghanistan. U bent een gezonde jongeman en voldoende vindingrijk om naar Europa te reizen en hier te verblijven. Er kan van u redelijkerwijs verwacht worden zich terug te vestigen in Afghanistan.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(…) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.
Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/ PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Aangaande zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen stelt verzoeker dat hij slechts 15 jaar oud was, dat hij slechts een beperkte tijd gewoond heeft in Chardara en dit vele jaren geleden was.

Hiermee werd onvoldoende rekening gehouden.

Hij heeft, voor een 15-jarige, uitgebreid omschreven hoe zijn dagelijks leven eruitzag. Hij had het over naar de moskee gaan om te bidden, het verzorgen van en spelen in de tuin, het feit dat hij zijn moeder hielp met koken en hij overliep de momenten waarop ze aten. Hij heeft ook kunnen toevoegen dat hij zijn jongere broer wel eens hielp bij het douchen en de Koran thuis citeerde.

Verzoeker benadrukt dat hij ook enkele namen van taliban uit zichzelf kon opzeggen.

Daarnaast wenst verzoeker aan te halen dat hij in Afghanistan lastig gevallen werd omdat hij tatoeages had. Verzoeker verwijst hierbij naar landeninformatie van EASO en HRW.

Verzoeker meent verder dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus en verwijst naar landeninformatie van Nansen en de Danish Immigration Service.

2.1.3. De commissaris-generaal brengt in een aanvullende nota van 5 juni 2023 de volgende landeninformatie ter kennis:

- EUAA COI *"Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/ country-guidance-afghanistan-january-2023;
- EUAA *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022;
- COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf;
- EASO *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.

2.1.3. Op 16 juni 2023 legde verzoeker ter terechtzitting een aanvullende nota neer met daarin documenten die aantonen dat zijn vader en broer hebben gewerkt voor de Amerikanen in Afghanistan.

Verzoeker stelt dat hij een sporter was en bekend was in Kabul en Kunduz. Zes maanden geleden werd het huis van zijn oom aangevallen. Verzoekers oom en verscheidene familieleden werden gedood.

Verzoeker legt ook foto's neer van zijn tattoos en wijst hierbij op het risico dat hij hierdoor kan ervaren bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Tot slot verwijst verzoeker naar landeninformatie aangaande bepaalde risicogroepen (EUAA, Nansen).

Ter ondersteuning bevat de aanvullende nota de volgende stukken:

- 1. Documenten ter staving van de werkzaamheden van zijn familieleden, alsook stukken die hun problematiek bevestigen;

- 2. Foto's van verzoeker met tattoos.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing merkt de Raad op dat er op heden geenszins wordt getwijfeld aan de Afghaanse nationaliteit van verzoeker. Gelet op deze thans niet-betwiste Afghaanse nationaliteit, zijn er bepaalde risico's die bij een terugkeer naar Afghanistan een gedegen onderzoek vergen. *In casu* is de Raad niet van mening dat het risico dat verzoeker loopt vanwege verwestering, dan wel om als verwesterd te worden gepercipieerd, afdoende is onderzocht. De Raad merkt hierbij op dat de persoonlijke onderhouden van verzoekers plaatvonden vóór de machtsovername van de taliban, respectievelijk op 21 januari 2021 en 12 maart 2021 (notities persoonlijke onderhouden, stuk 4). In het licht van verzoekers verschijning ter terechtzitting en uit de foto's die werden neergelegd in zijn aanvullende nota, stelt de Raad vast dat verzoekers uiterlijk een element is dat op zijn minst de aandacht naar zich toe zal trekken bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Verdere elementen waaruit een eventuele verwestering - dan wel een risico om als verwesterd te worden gepercipieerd - kan worden vastgesteld of weerlegd, ontbreken. Noch uit de persoonlijke onderhouden, noch uit het verzoekschrift en de aanvullende nota van de beide partijen, kan voldoende informatie worden getuurd waarop de Raad zich kan baseren om hierover een oordeel te vellen, gelet op verzoekers fysieke verschijning en het gegeven dat verzoeker, die ter terechtzitting aangeeft dat hij zijn tatoeages op zijn linkerarm in Nepal heeft laten plaatsen en als handballer veel in het buitenland was en er wedstrijden speelde, mogelijks een geruime periode buiten Afghanistan doorbracht, hoewel dit ook niet geheel duidelijk is. De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een "*de facto*"-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal. Hoewel de Raad erkent dat zulke elementen tevens door middel van verzoekschrift en aanvullende nota kunnen worden aangereikt, moet er *in casu* worden vastgesteld dat deze hiertoe niet volstaan. De Raad merkt hierbij nog op dat de werkelijke herkomst van verzoeker een belangrijk element is dat dient te worden betrokken bij de beoordeling van het risico dat verzoeker loopt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Evenwel betekent een gebrek aan duidelijkheid van de herkomst van verzoeker niet dat er geen gegronde vrees in hoofde van verzoeker kan worden vastgesteld op basis van verwestering dan wel gepercipieerde verwestering.

In de huidige fase van de procedure heeft de Raad aldus onvoldoende elementen om het risico dat verzoeker loopt bij een terugkeer naar Afghanistan te beoordelen.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het verzoek om internationale bescherming niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissingen worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 maart 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. J. PEETERS,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
J. PEETERS	S. VAN CAMP